

misschien zien ze ons vooral als pedante armoezaaiers en gelukzoekers.

Tientallen jaren na onze komst wordt de term 'cultuurverrijkers' gemunt als aanduiding van allochtonen die met hun cultuur de Nederlandse verrijken. Dat idee heeft begin jaren 50 nog niet postgevat onder de bootwerkers, sjouwers en stuwadoors aan de kade van Amsterdam.

De Nederlanders kennen dan nog niet de culinaire aanwinsten die op ons conto geschreven zullen worden: de nasibal (die net als de bamischijf niets met Indië of Indonesië te maken heeft), de belachelijk grote, maaltijdvervangende loempia, en de saté met veel te veel pindasaus. En niet te vergeten de culturele verworvenheden met een Anneke Grönloh, The Blue Diamonds en de Pasar Malam. Maar dat is toekomstmuziek.

Net als iedereen die aan land stapt, hebben ook wij niet veel kunnen meenemen. Wat we bezitten, zit in onze koffers. Onder meer twee schilderijtjes van vissers in prauwen en vrouwen in *sarong kabaja*. Balinees houtsnijwerk en een Chinese, veelkleurige zijden kimono. Mijn moeder zal de kimono nooit dragen. Warme kleren hebben we van het Rode Kruis gekregen tijdens een tussenstop in Egypte. We zijn immers op de vlucht.

Niemand van de Indischen gebruikt het begrip 'vluchteling', sommigen omarmen de term 'repatrianten'. Maar voor veel Indischen is Nederland niet het vaderland waar ze naar terugkeren. Zij lijden onder het verlies van Indië en klagen daar nog decennialang over. Mijn moeder niet, voor haar is Nederland haar gedroomde veilige thuishaven.

Blijven in het land waar de families van mijn ouders al generatieslang hebben gewoond is levensgevaarlijk geworden. We vluchten uit een land waarvan de bevolking ons liever kwijt dan rijk is en dat op brute wijze kenbaar maakt. Een